

els estudiants amb els obrers!

EDITORIAL

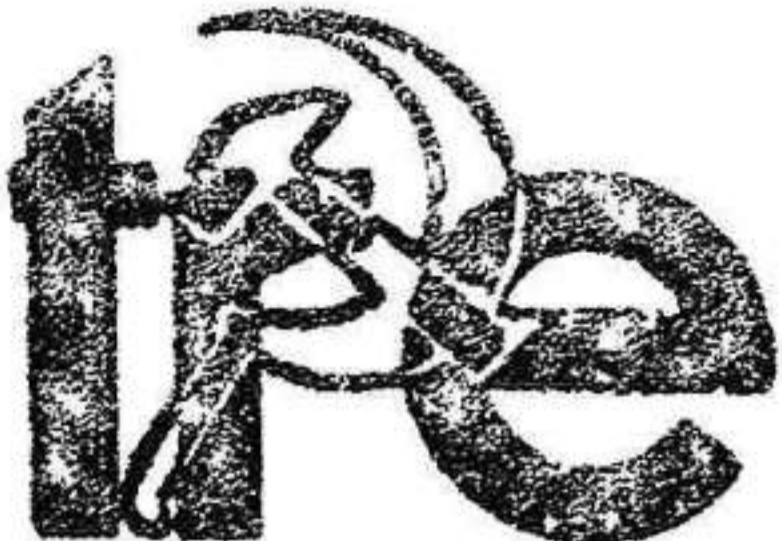
DURANT les primeres setmanes de 1972 s'està produint una acceleració del procés polític, la qual ha seguit la gran victòria popular sobre la dictadura en ocasió de consell de guerra de Burgos.

Segons fonts oficials, l'any passat van produir-se 1.600 conflictes laborals -és a dir, vagues-, a les quals van participar centenars de milers d'obrers. La revista **CAMPIO** 16 escriu que a la segona setmana de gener de 1972 han estat en vaga 19.000 treballadors i s'han perdut 230.000 hores de treball. Aquests darrers dies els miners i metal·lúrgics d'Astúries, els de les grans fàbriques de la "ría" de Bilbao i de Guipúscoa, els treballadors de Chrysler-Barreires, de la Telefònica, d'Autobusos i Banca de Madrid, i altres llocs d'Espanya, lluiten amb decisió per les seves reivindicacions salarials, pels seus drets i llibertats, enfrontant-se amb els capitalistes, amb els verticalistes, amb el règim. La lluita a la Banca s'ha estès a 21 províncies espanyoles i a més de 100.000 treballadors del ram.

A Catalunya, els miners de Sallent, Balsareny i Cardona, els obrers tèxtils de Barcelona, Terrassa, Sabadell i d'altres localitats, els de la construcció de Bellaterra, els de Telefònica, els de Transports, els dels grans despatxaments proletaris de SEAT, CISBALSA, Pegaso, Roca i altres, i, en particular, els de Banca a Barcelona, Badalona, Manresa, Mataró i altres llocs han començat l'any amb accions importants de lluita que, per el seu desenrotllament, la seva articulació i la seva extensió massiva, ens fan avançar pel camí de la Vaga General Política.

PERO a Catalunya, i a tot Espanya, s'ha situat en primer pla la potent lluita universitària en la qual, d'una manera o d'una altra, hi participen 150.000 estudiants de gairebé totes les universitats del país, i a la qual s'afegeixen desenes de milers de joves batxillers, així com nombrosos professors. Uns i altres, desafiant la brutal repressió, s'alcen contra la Llei d'Educació de Villar Palasí, instrument del gran capital monopolista per a perpetuar i accentuar el claudisme en l'ensenyament i promoure un tipus de desenrotllament cultural tecnocràtic subordinat a l's seus interessos.

Els estudiants barcelonins i d'altres ciutats catalanes són, juntament amb els de Madrid, al capdavant d'aquesta gran batalla contra la dictadura. La seva lluita coincideix amb la dels professors no numeraris (els quals a final de gener han celebrat a Barcelona una assemblea en què han elaborat les seves pròpies exigències), els professionals de la medicina, els lli-

treball

PROLETARIAT DE TOTS
ELS PAÏsos

treball

ORGAN CENTRAL DEL P.S.U. DE CATALUNYA

Núm. 33911 de febrer de 1972Preu: 5 Ptes.

cenciats, els advocats; compta amb la simpatia de la classe obrera i el poble, dels intellectuals, professionals i artistes en general, que comprenen que la lluita dels estudiants és llur pròpia lluita.

Lluitant perquè la universitat, l'ensenyament i la sanitat, estiguin al servei del poble i responguin a les necessitats de la situació històrica, i traient la seva lluita al carrer, els estudiants ens donen un valuós exemple i actuen, combatent per la llibertat, com a força motriu de la revolució. Els crida de les manifestacions d'aquests dies marquen els objectius essencials del moment: **ELS ESTUDIANTS AMP' ELS OBRERS, AMNISTIA, FORA LA POLICIA DE LA UNIVERSITAT, FORA LA LLEI D'EDUCACIO, FORA LA DICTADURA, NI FRANCO NI REI NI OPUS DEI!**

EL que cal és expressar per tots els mitjans el suport solidari als estudiants, tot plantejant alhora les pròpies reivindicacions a les fàbriques i tallers, a tots els centres de treball i estudi, als col·legis professionals, a les barriades, al camp, pertot arreu. Cal desenrotllar les lluites en curs, estendre-les a treballadors d'altres rams, coordinar-les entre elles i amb les dels estudiants i professionals. L'exigència principal que avui tenim

plantejada és fonde el combat de les forces del treball i de la cultura. Aquest és el camí de la Vaga General Política i de la Vaga Nacional; el camí per acabar amb la dictadura i el seu continuisme monàrquic; el camí per imposar l'alternativa democràtica definida a l'Assemblea de Catalunya.

LES declaracions de Fernández Miranda i el discurs de Franco davant el "Consejo Nacional" son una expressió rotunda de l'afilament del règim, del seu temor agònic a qualsevol canvi. Mentre el país clama per la solució inajornable dels greus problemes polítics, econòmics i de tot tipus que hi són pendents, el règim mostra la seva impotència per a oferir res que no sigui l'"esperit de creuada". Res d'associacions, res de partits polítics, res d'apertures; res de res! Una sola resposta: la **R E P R E S S I O!**

Però avui la repressió és cada dia més inspirant davant la classe obrera i el poble, davant les forces democràtiques; més aviat estimula la lluita. Si el combat per la llibertat s'estén i es coordina, si totes les forces antifranquistes i revolucionàries de Catalunya i de tots els pobles d'Espanya s'uneixen entorn d'una alternativa democràtica, s'accelerará la caiguda de la dictadura.

1972: VIETNAM TRIOMFARÀ!

La lluita del poble del Vietnam per la llibertat i la independència nacional segueix ferma i heroica. Els imperialistes americans, colpejats victoriosament per les unitats guerrilleres i el poble vietnamès, aïllat en el terreny internacional amb la contribució de la solidaritat internacional i l'oposició creixent a la guerra imperialista de les forces més sanes i clarividents del poble nord-americà, es troben cada dia que passa en una situació més compromesa, més abocats a una desfeta catastròfica. D'ací que aquests dies hagin presentat l'anomenat pla Nixon entaïnat amb tots els mitjans de difusió a disposició dels americans

com una solució a la guerra que tenen perduda.

L'essentat pla no és altra cosa que un parany orientat a permetre als imperialistes sortir de la situació crítica en què es troben, tot i guardant, però, l'essencial: el domini econòmic, polític i militar del Vietnam del Sud, conservant aquest com una gran base d'agressió permanent contra els moviments d'alliberació nacional dels pobles d'Àsia i, principalment, contra la República Democràtica del Vietnam del Nord i la lluita alliberadora dels pobles de Laos i Cambòdia.

(segueix a la pàg. 4)

COPS D'AUDÀCIA O LLUITA DE MASSES?

S'ha parlat molt del rapte de l'industrial Zabala realitzat per membres de l'E.T.A. com a mitjà de pressió en la lluita reivindicativa dels obrers de "Precicontrol", indústria de la qual aquell era dirigent.

Aquest acte ha posat de manifest la descomposició del règim i la impotència de la policia franquista; però, al mateix temps, ha tornat a actualitzar la qüestió de la validesa d'aquest tipus d'acció, de la seva efectivitat com a forma de lluita revolucionària.

Tot i denunciar les hipòcrites condemnes d'aquest cas de violència que fa un règim basat en l'exercici quotidià de la violència més brutal (en benefici dels patrons i contra els treballadors), volem manifestar la nostra opinió discrepant -quant a les formes d'acció- amb els companys d'E.T.A., amb els quals ens lliga, d'altra banda, una comuna voluntat de lluita contra el feixisme, pel socialisme i per les llibertats nacionals, i als quals expressem una vegada més la nostra solidaritat en el difícil moment que estan passant, víctimes de la repressió.

En la nostra opinió aquest tipus d'acció no correspon avui essencialment a allò que la lluita obrera exigeix, ni tampoc a les necessitats del combat general contra la dictadura. La lluita contra la dictadura feixista i l'exploatació capitalista necessita l'acció d'amples masses.

L'acció massiva dels treballadors -les assemblees obreres, els aturs i les vagues- fan cedir la resistència dels capitalistes, com ho proven moltes experiències. L'acció massiva dels estudiants ha fet cedir moltes vegades el govern, com en el cas de les anul·lacions de les recents sancions als estudiants de Medicina de Madrid.

Es veritat que algunes accions acaben amb la derrota i que molts avanços són reabsorbits per l'enemic. Però en el curs de la lluita hi han participat centenars o milers de persones que amb l'acció han adquirit una experiència que cap acció minoritària els pot proporcionar.

En canvi, les accions com el rapte de Zabala, encara que puguin ser un èxit momentani i una injecció de moral, no són una aportació central al creixement ni a la consolidació del moviment obrer i popular. La repercussió que tenen per la valentia i audàcia que manifesten, per la seva espectacularitat, fa que la gent en parli molt i per tot arreu; però dificulta la incorporació oberta i activa de la gent al combat de masses, en la mesura que suscita de la part del règim una reacció repressiva desproporcionada i li dona una "legitimació" aparent.

Quins han estat els resultats del segrest? "Precicontrol" va accedir, és cert, a certes concessions als treballadors i foren alliberats els detinguts. Però com era d'esperar, un cop lliure Zabala, aquests han tornat a ser detinguts i processats i s'han multiplicat les noves detencions. D'altra banda, no hem vist que, com a conseqüència del rapte, les lluites obreres a Euskadi s'hagin estès ni hagin adquirit més força.

L'esforç dels revolucionaris ha d'anar dirigit a potenciar, estendre i coordinar les lluites importants que s'estan succeint, algunes d'elles amb una coordinació ja a nivell de tot l'estat espanyol, com la dels metges, la dels bancaris o la dels estudiants.

Es la unitat de la classe obrera, la unitat popular, allò que dona més continuïtat i perspectiva a les reivindicacions de tots els sectors explotats i explotats per l'oligarquia. És aquesta unitat la que va accentuant la descomposició del règim i erigit davant seu una força alternativa capaç d'enterrar-lo. I és aquesta força la que ha fet que el govern no pogués aprofitar la circumstància del segrest de Zabala per imposar mesures d'excepció, com ja es rumorejava; és ella la que pot combatre i lluitar de nou la repressió deferida amb motiu del rapte contra els militants d'E.T.A. i altres revolucionaris i demòcrates d'Euskadi, que tenen amb energia en nom de tots els comunistes catalans.

Organització de masses entorn de l'alternativa democràtica

Aquestes són les exigències del moment. La Comissió Permanent de l'Assemblea de Catalunya ha marcat aquest objectiu. Però a més són també exigències que comporta avui el propi avenç del moviment de masses, avui que la perspectiva de la VAGA GENERAL POLITICA del proletariat i la VAGA NACIONAL de tota la població posa davant les masses la necessitat de plantejar-se la perspectiva de ruptura democràtica, i, per tant, de buscar-ne el camí CONCRET de realització.

Avui, d'altra banda, els objectius polítics immediats formulats per pràcticament totes les organitzacions polítiques es centren en les llibertats democràtiques. El que encara no totes tenen és una política clara d'aliances en funció d'aquests objectius.

Elaboració per les masses de les alternatives democràtiques concretes a nivell local i sectorial

La unitat democràtica més àmplia significa les aliances, els pactes dels sectors més diversos, amb interessos fins i tot contradictoris a més llarg plaç. Pressuposa, així, l'existència de tensions, vacil·lacions, avanços i retrocessos, en funció del propi procés de lluita de masses, en funció de les maniobres del franquisme, de les vacil·lacions en la lluita diària que suposa per a moltes forces polítiques la seva particular anàlisi de la situació política. Per tot això és fonamental per al moviment de masses impulsar i imposar avanços en la unitat democràtica que resultin cada vegada més irreversibles, reforçar els

acords unitaris per dalt (que són imprescindibles) amb la ORGANITZACIO POLITICA DE LES MASSES ENTORN DELS OBJECTIUS DEMOCRATICES.

Es en aquest sentit que l'ASSEMBLEA DE CATALUNYA proporciona una base de treball extraordinària pel fet de conjugar al seu interior la presència de les organitzacions polítiques i la dels moviments de masses, dels sectors més diversos de la població. El comunicat de la Permanent dona una orientació concreta més precisa: deseurotillar les alternatives democràtiques locals i sectorials, a tots els nivells.

Això significa, primerament, fer aparèixer clarament les exigències polítiques democràtiques que sorgeixen de la PROPIA LLUITA de cada lloc o sector: a les fàbriques, al camp, a la (segueix a la pàg. 4)

1972: Vietnam Triomfarà!

(ve de la pàg. 1)

Què és, si no, la pretensió americana de que els combatents dels pobles vietnamesos signin un acord que, a fi de comptes, permetria als americans fabricar-se unes eleccions presidides pel govern titella de Van Thieu i amb la presència dels seus exèrcits en el territori de Vietnam del Sud?

Els propòsits de Nixon no progressaran pas. El govern del Nord i el G.R.P. de Sud Vietnam han rebutjat categòricament aquest pla. I en suport d'aquesta decisió i de la seva lluita alliberadora s'han manifestat els governs i els pobles de l'Unió Soviètica, la Xina Popular, tots els països del camp socialista i l'opinió democràtica mundial.

Paraules i desitjos de voler acabar una guerra han d'anar acompanyats de fets. Nixon, però, parla de pau al Vietnam mentre mana els bombardejos més monstruosos que registra la història de cap altra guerra contra tot el Vietnam, mentre els seus exèrcits sequeixen assassinant la població vietnamesa.

La resposta, però, ha estat ràpida i contundent. El govern revolucionari de Vietnam del Sud ha decidit la intensificació dels combats i de la seva efectivitat, mobilitzar tots els recursos econòmics, polítics i militars de les àmplies zones alliberades. A la vegada, crida tota la població vietnamesa encara sota el domini del govern titella de Saigon, a les forces armades, a tots els estaments de l'administració col·laboracionista a posar-se al costat de les forces populars i patriòtiques per tal de fer triomfar la causa de la independència nacional, foragitant del Vietnam els invasors americans i enderrocant el règim podrit de Van Thieu.

L'any 1972 serà encara més dur en combats aferrissats, en nous i suprems sacrificis per a les forces patriòtiques i revolucionàries dels pobles del Vietnam. I això exigeix de l'opinió democràtica mundial majors esforços per a recollir més eficaçment que fins ara aquesta heroica lluita alliberadora.

El Partit Socialista Unificat de Catalunya saluda amb gran entusiasme la Conferència Internacional dels pobles en favor de la pau i contra la guerra impe-

rialista que els americans menen a Vietnam, que està actualment celebrant-se a Versalles (França). Els comunistes catalans, fidels als nostres principis internacionalistes, recoitzarem amb energia les resolucions d'aquesta Conferència i ens disposem a portar-les a les masses, a fer d'elles la nostra bandera de combat i de solidaritat proletària.

Per la seva naturalesa l'imperialisme és dominador, explotador i agressiu a nivell nacional i internacional. Bona prova en tenim els espanyols amb les bases militars atòmiques americanes instal·lades a Espanya. D'ací que un dels deures més importants de l'acció antiimperialista del poble de Catalunya sigui el lluitar contra les bases americanes, car aquestes, per la seva importància estratègica, tenen una connexió directa amb els plans de dominació imperialista mundial.

Lluitar, doncs, contra la presència militar americana en el nostre país és una de les grans tasques dels comunistes catalans i d'altres homes i dones d'avantguarda, de tothom qui tingui sentiments democràtics; és una de les millors formes de contribuir a la lluita dels pobles del Vietnam i, a la vegada, arrancar Espanya als greus perills que les bases americanes signifiquen per a la vida de milions d'espanyols, recobrant els gibraltars que el govern opus-franquista ha entregat als imperialistes americans.

Aixequem ben alta la bandera de la solidaritat internacional en les batalles decisives que estan llurant els pobles del Vietnam pel seu alliberament!

Organització de masses entorn de l'alternativa democràtica.

(ve de la pàg. 2)

universitat, entre els professionals i intel·lectuals, entre els comerciants i petits industrials, etc. I d'esforçar-se perquè cada moviment de masses incorpori conscientment aquests objectius immediats.

Significa, al mateix temps, plantejar al nivell de masses, als barris, a les ciutats i pobles, als centres i associacions legals, el lligam entre tots els problemes d'urbanisme, vida, administració local, cost de la vida, solidaritat amb tots els qui lluiten contra la dictadura, i LA NECESSITAT DE LA RUPTURA DEMOCRÀTICA PER A DONAR UNA AUTÈNTICA SOLUCIÓ UNITÀRIA IMMEDIATA. En aquest sentit es tracta, doncs, de potenciar forces unitàries d'organització de masses a nivell territorial, definides entorn dels objectius que es planteja i obertes a TOTS els qui convergeixen en aquests objectius. Ja tenim algunes primeres experiències que marquen la via per la qual cal marxar: reunions, assemblees a nivell local i de barri a les quals assisteixen les organitzacions polítiques allà organitzades, els moviments de masses (que han de conservar la seva plena autonomia per TOTS els seus objectius propis), les organitzacions legals (centres culturals, associacions de veïns, etc.), els sectors ciutadans no necessàriament organitzats encara però amb una existència REAL i amb problemes REALS i per als quals la UNITAT DEMOCRÀTICA pot ser una base d'organització autònoma, les personalitats d'influència en la localitat o sector, etc., per a constituir en conjunt autèntiques ASSEMBLEES DEMOCRÀTIQUES de localitat, de barri, etc., que, en discutir els acords de l'ASSEMBLEA DE CATALUNYA i projectar-los a la seva zona de treball, trobin el lligam que és imprescindible amb els problemes concrets de cada lloc i a la vegada la base de masses per al seu impuls.

Ho hem llegit...

"A Espanya (en el període 1950-1963) mentre el cost de la vida augmentava d'un 94 %, el preu dels terrenys ha crescut d'un 900 %. Es calcula que aquestes rendes parasitàries han produït en el nostre país, beneficis de l'ordre dels 40.000 milions de pessetes". Cal considerar que la dècada 1960-1970 ha estat la de més intensa expansió urbana, més negocis i més especulació, i que, per tant, aquestes xifres (donades per Albert Serratosa a "LA VANGUARDIA" del 14-1-72) hauran crescut considerablement durant aquest període.

La solució? Ens la dona el mateix autor: "La socialització pura i simple del sòl metropolità es presenta cada dia més com una exigència social i tècnica". I nosaltres afegim: LA SOCIALITZACIÓ COM A PRIMER PAS.

EL DIA 7 EL GOVERN HA DICTAT "per a de obligado cumplimiento" PER LA BANCA I PER LA SEAT, AMB UNS AUGMENTS D'UN 11% APROXIMADAMENT, QUE NO SATISFAN LES EXIGENCIES DELS UNIS NI DELS ALTRES, I IGNORA LES NO SALARIALS. "MANDELA OBRERA", ORGAN DEIS TRALLADORS DE SEAT, JA HA DIR NO A LA RESOLUCIO DEL GOVERN, I ELS OBRERS DE SEAT SE PREPAREN A COORDINAR LA SEVA ACCIO AMB ELS BANCA I PER TAL DE DIR NO I AMB MES FORÇA A L'ESTAT DELS PATRON.

Les lluites de Banca, en la marxa cap a la Vaga General

EN el front general de les lluites dels treballadors han destacat rrrerament els aturs, manifestacions, concentracions i protestes que des del dia 26 de gener realitzen els treballadors de la Banca privada. Aquestes accions agafen un relleu particular si pensem que s'enfronten amb la fracció més potent de l'oligarquia financera del país, els banquers, els quals, amb el seu domini de la indústria, els seus beneficis fabulosos i els seus lligams amb l'aparell de l'estat feixista, s'abolitzen en els seus trets més odiosos el domini capitalista i dictatorial a nostre país.

El personal de Banca havia elaborat en reunions i assemblees les seves pla taformes reivindicatives de cara al Conveni, reclamant: un augment mínim de 3.500 ptes. mensuals amb caràcter retroactiu des del 1er de gener; jornada laboral de 6 hores els dissabtes, vigílies de festius i mesos d'estiu; vacances mínimes de 25 dies; supressió del contracte eventual i duració d'un any per al conveni.

El dia 13 de gener es van iniciar a Madrid les deliberacions sobre el conveni interprovincial de Banca. Davant la postura de la part empresarial, que volia imposar un conveni per dos anys i que oferia uns augments sense cap relació amb l'augment del cost de la vida i els beneficis espectaculars que proporciona la banca, les negociacions s'han trencat. El conveni passa així a mans del govern perquè apliqui "norma de obligado cumplimiento". Però els treballadors de la banca no confien en la voluntat dels banquers ni en la del govern opus franquista, i sense esperar han passat a l'acció, convençuts que les seves pròpies forces són l'únic mitjà de fer-se sentir.

El conveni col·lectiu afecta uns 100.000 empleats de tota Espanya. L'amplària de l'acció, que afecta 21 províncies de l'estat espanyol, posa de manifest el grau elevat de consciència i de coordinació assolit pels empleats bancaris, que cal desenvolupar a tot els rams i a tots els fronts per avançar cap a la realització de la vaga general política contra la dictadura. Les lluites que s'estan produint tenen una gran transcendència, són un estímul per a seguir endavant en l'esforç d'imposar la voluntat dels treballadors, i apunten no sols contra els capitalistes sinó directament contra el règim, el qual, erigint-se en "àrbit", intenta de fet imposar als treballadors els criteris dels empresaris.

A Catalunya, a partir dels aturs i concentracions iniciats a Barcelona el dia 26 de gener, s'han afectat la totalitat

de les centrals, i l'acció s'ha anat estenent a les ciutats de Manresa, Terrassa, Mataró, Sabadell i Badalona. Els intents de la policia i el governador de paralitzar l'acció amb la repressió no han tingut èxit: en ser detinguts dos treballadors de Banca Catalana, l'acció es va estendre fins a abastar la quasi totalitat de les sucursals bancàries de Barcelona (es calcula en 14000 els empleats en lluita a la capital) i

va forçar l'immediat alliberament dels detinguts. A Manresa el dissabte va parar tota la banca, i els empleats es van concentrar a la Pl. Sant Domènec, suscitant expressions de simpatia entre la gent. Moltes empreses van sofrir alteracions en els pagaments perquè no pogueren retirar els diners del banc, de tal manera que l'impacte de la vaga en l'opinió pública es va veure reforçat.

NOTICIARI OBRER

BARCELONA

A la SEAT es tornen a produir aturs rotatoris per tallers a partir d'assemblees. A PEGASO (Zona Franca i Sagrera) el 2 de febrer 3.000 treballadors van entrar tard en protesta pel retard en les negociacions del Conveni; el dia 10 al matí es produí un atur a la factoria de la Sagrera.

MANRESA

A la PIRELLI, el dia 29, es va produir un atur d'una hora de 2.285 treballadors, després de 14 reunions del jurat d'empresa amb la direcció que van resultar infructuoses. Els obrers reclamen: un augment mensual de 3.000 ptes. setmana de 40 hores, 100% del salari real en cas de malaltia i d'accident, conveni per un any, etc.

TARRAGONA

Assemblees a "Indústries Químicas Asociadas" per a preparar la plataforma reivindicativa. Assemblea del ram de la construcció el 29.

TEXTIL

BARCELONA: Segueixen sense fer hores extra els obrers de "Cater" i "Rottier".

MATARÓ: Atur de 1/2 hora a "Grumeta" i baix rendiment; baix rendiment a "Gasol" i "Estampats Vila".

TERRASSA: Treball lent a "Tintes Soler"; el dia 23 atur de 4 hores dels obrers de "Gispert".

SINDICAT: el dia 30, en una reunió provincial del ram, els delegats decideixen proposar als treballadors accions coordinades d'aturs, treball lent, etc. a partir del dia 3, amb la perspectiva de la vaga general del ram per a recolzar la plataforma reivindicativa pròpia i contra l'Ordenança Laboral de la patronal (el conveni interprovincial es comença a discutir a Madrid el dia 2)

BAIX LLOBREGAT

EL COMBAT OBRER S'ESTEN

Després de la intensa mobilització solidària amb els obrers de SEAT i Roca en aquesta comarca, la lluita obrera progressa en extensió i profunditat. La solidaritat hi juga un paper important.

FOCA. En menys d'un mes es recullen 274.905 ptes. per als acomiadats. El dia 31 de gener es celebrà el judici a Magistratura contra 12 dels 18 acomiadats; hi havia 300 treballadors a la sala per a manifestar el seu recolzament; més d'un miler de treballadors (i no 150, com va dir la premsa) van fer aturs de diferents duracions en solidaritat. Entre els assistents al judici hi havia representants de moltes empreses de la comarca, i també de Barcelona i el Vallès.

TUPERIN. Entorn de les discussions pel conveni, es produeixen aturs parcials i intermitents en els quals participa tota la plantilla. Resultat provisional: l'empresa concedeix un augment de 30.000 ptes. l'any.

NORMA-GALINDO. L'empresa declara expedient de crisi i pretén d'acomiadar 70 obrers. L'atur és total. Els acomiadats no reconeixen la validesa de l'acomiadament. L'empresa es veu obligada a pagar-los la setmanada.

RECINTEX. Atur de tota la plantilla per a protestar contra l'acomiadament d'un company.

A diverses empreses de Cornellà (ELSA, FENIX BRUN, PIRELLI-MOLTEX, PERGAT) hi ha assemblees i aturs parcials des de mitjans de gener entorn dels convenis.

LA FORSA. Un atur per qüestions d'una prima provoca l'acomiadament de dos treballadors el dia 26. Immediatament es multipliquen els aturs amb l'exigència de READMISSIO. L'empresa acomiada 3 altres obrers i en sanciona 4.

TORNILLERIAS MATAS. Els obrers d'aquesta empresa duen ja 7 setmanes de vaga d'hores extra i baix rendiment per les seves reivindicacions i en protesta per les sancions a 8 companys.

MOVIMENT OBRER

TAULA RODONA SOBRE LA UNIVERSITAT

PRESENTEM UNA TAULA RODONA A LA QUAL HAN PARTICIPAT TRES MILITANTS COMUNISTES UNIVERSITARIS DE BARCELONA; UN ESTUDIANT DE LA CENTRAL (L.E.C.), UN ESTUDIANT DE L'AUTONOMA (E.A.) I UN PROFESSOR NO NUMERARI (P.)

TREBALL: COM VALOREU ELS PROGRESSOS ORGANITZATIUS FETS A PARTIR DE L'ASSEMBLEA DE DISTRICTE DEL 10 DE DESEMBRE ?

E.C.: La preparació mateixa de l'Assemblea va representar un avenç important en la mesura que va ser el primer gran acte de masses preparat no a partir dels grups polítics, sinó de reunions de comitès de curs i coordinadores.

E.A.: Procurem lligar l'aspecte organitzatiu i el polític, propugnant, per exemple, que les Coordinadores siguin òrgans de direcció política i no sols de coordinació, com volien alguns. Els comitès de curs ara es constitueixen sobre la base de fixar-se els objectius que marca el Mani-

L'Assemblea va servir per a fer-nos prendre consciència de la nostra força i per a llençar una plataforma unitària de lluita: el MANIFEST. A partir de l'Assemblea ha estat més fàcil de desenrotllar l'organització de masses.

fest; això ens dona una consciència política i facilita el seu lligam amb la gent del curs. Procurem treballar al mateix temps als tres nivells: curs, facultat i districte, fent que cada nivell estimuli l'altre.

TREBALL: QUIN ES EL GRAU D'ADHESIO DE LA MASSA D'ESTUDIANTS AL MANIFEST I ALS COMITES I COORDINADORES ?

E.A.: La immensa majoria dels estudiants està contra la dictadura i la Llei d'Educació. Venen cada dia les brutalitats de la policia, de manera que per a ells la paraula "dictadura" és una cosa molt palpable i odiosa. Per això la solidaritat amb Madrid ha estat tan massiva. Respecte a la Llei, fixa't que fins i tot una facultat tan difícil

de moure com Farmàcia s'ha manifestat contra la selectivitat (han fet una manifestació interior). El problema és que en molts casos l'avantguarda no arriba a fer que el sentiment antidictatorial es transformi en acció. Sovint no aconseguim que molta gent senti els objectius de lluita com a cosa pròpia.

E.C.: Estic d'acord: quasi sempre són deficiències de l'avantguarda, perquè entre la massa hi ha una enorme receptivitat. A Ciències (Autònoma), on no hi havia organització,

7 estudiants de l'altra facultat de Ciències van desencadenar una vaga amb un simple miting.

E.A.: Per això nosaltres veiem el Manifest no com una cosa estàtica i acabada, sinó com un punt de partida a desenrotllar

llar en funció de les necessitats de cada curs i facultat, i com un instrument per a lligar més estretament avantguarda i massa.

TREBALL: QUINA ES LA SITUACIO ENTRE EL PROFESSORAT ?

P.: L'assemblea de prop de 200 no numeraris celebrada el 26 de gener és un seriós pas endavant. Va permetre de definir una plataforma reivindicativa que pot ser la base d'una ampliació del front. Ara, el que és essencial és no quedar-se aquí, sinó fer-ne un instrument de cohesió entre els professors i de lluita. Calculem que són de les 3/4

de les feines universitàries són en mans de no numeraris, i en canvi s'ens tracta com a eventuals, sense estabilitat ni remuneració que permeti una dedicació plena i eficaç. Al mateix temps, els assistents a l'assemblea érem conscients que el fons de la qüestió és polític, i que ens cal lligar nos a la lluita dels estudiants contra el règim i la Llei.

E.C.: El moviment estudiant encara no ha valorat prou la importància que té aquest inici de mobilització del professorat. Vull fer notar el nivell polític dels acords

presos: els professors s'han pronunciat contra l'ocupació policíaca, contra la repressió, contra la selectivitat.

TREBALL: SEMBRA QUE PARALLELAMENT ALS AVENÇOS ORGANITZATIUS S'HA PRODÛIT AVENÇOS POLITICS. QUÈ EN DIEU D'AIXÒ ?

E.A.: És evident. Després de l'ebullició càctica d'idees dels últims anys, s'ha produït una maduració política. Les idees avui són molt més centrades, i la gran massa dels estudiants comprèn que els objectius centrals avui són la

lluita contra la repressió, per l'amnistia i les llibertats polítiques, i contra la Llei d'Educació; només cal escoltar els estegans de les manifestacions. Podem dir que la línia del Partit ha recuperat la direcció del moviment de masses.

TREBALL: COM VALOREU L'AGITACIO DELS ESTUDIANTS AL CARRER ?

E.C.: És sensiblement fonamental per a fer jugar als estudiants el paper de catalitzadora del descontentament popular. I també per a lligar la lluita universitària amb la d'altres sectors. En ocasió dels fets de Madrid, es van organitzar

manifestacions i piquets per anar pels barris, els aerecats, als instituts, als metres, etc., i explicar el sentit de la lluita dels estudiants a la gent.

TREBALL: QUINES REACCIONS HEU OBSERVAT EN LA GENT ?

E.A.: En general, molt bona. En alguns vagons de metro, al carrer, durant les manifestacions, molta gent aplaudeix. En un moment jo vaig veure com, després, d'un miting, mentre jo estic sent ap'audia, una dona bufava per les espatlles al

company que havia parlat i el felicitava, visiblement emocionada. És molt important que la gent ens vegi i ens escolti; l'impacte és molt més fort.

TREBALL: HA ESTAT COMPARABLE A L'AGITACIO ENTORN DEL PROCÉS DE BURGOS ?

E.A.: Probablement ha estat inferior. Però la consciència política amb la qual s'aborda és molt més profunda, i hi ha la existència d'un moviment de masses organitzat. Avui els estudiants comprenen que la lluita contra la policia i

la Llei d'Educació necessita el recolzament popular. El que cal és que tot el Partit, totes les forces democràtiques i populars també ho compreguin; que sàpiguen que la batalla dels estudiants és la batalla de tots.

E.C.: El que diu el company és cert. Però també no és que gairebé totes les manifestacions recents no tenien menys d'un miler de participants, la qual cosa és un progrés. També ha augmentat la combativitat i es perd la por. Apallissar cotxes de la policia o apallissar agents de la BPS ja no són fets excepcionals. Ara ens orientem a fer que la resposta a les agressions policiaques no siguin actes de

minories. Hi ha qui prefereix manifestacions petites però ben organitzades i amb capacitat de resposta violenta. Nosaltres creiem que val més que siguin més massives, encara que en un primer moment siguin menys combatives: la gent ja aprendrà sobre la marxa, amb la pròpia experiència, a defensar-se. En això, com en tot, cal seguir una línia de masses.

La IV Assemblea de Comissions de Pagesos de Catalunya

La IV Assemblea de CC.PP. de Catalunya va començar les seves sessions en un moment en què es feia visible l'augment de malestar entre la pagesia, traumatitzada per les calamitats naturals que es veuen agreujades per la incúria del règim i l'abandó en el qual els té sumits, així com per la política agrària del govern opus-franquista, que deprimeix socialment el sector i el posa en una situació autènticament greu.

L'abisme que separa l'agricultura de la indústria i els serveis es fa cada dia més profund. El percentatge de la renda agrària per persona activa en relació amb la industrial i la dels serveis, ha baixat d'un 45'9 % en 1966 a un 37'3 % en 1970. Aquestes xifres sintetitzen tot el dramatisme de la situació del camp català. Això ha succeït durant els anys del II Pla de Desenvolupament, que va classificar el camp com a prioritari. Què passarà ara, que ja no és prioritari en el III Pla?

Al llindar del 1972 no es presenta cap perspectiva optimista al camp català. El govern opus-franquista segueix amb la seva política agrària, inspirada en la filosofia "masholtiana", que tendeix a accelerar l'eliminació de les explotacions familiars per concentrar la terra en grans explotacions agràries en benefici del capitalisme espanyol i multinacional. Aquesta política explica perquè els pagesos abandonen de manera desordenada les seves terres, perquè envelleix la població del camp; és una política que presagja problemes nous i encara més aguts. El capital monopolista i el govern opus-franquista són els qui arrabassen la terra als pagesos mitjans i modestos; són ells els causants de la disminució absoluta i relativa del ritme de creixement de la mecanització, de la disminució dels preus percebuts pel pagès de la ramaderia i de la producció de carn, etc. En els 10 primers mesos de 1971, la balança comercial agrària va augmentar el seu dèficit d'un 87'3 % respecte al mateix període de 1970.

Ara s'ha contingut l'entrega de blat i s'han fixat cupos forçosos d'entrega de vi. S'ha signat un acord amb Marroc que crea una associació per a l'explotació en comú d'una empresa ramadera i l'ampliació dels regadius -tot amb finançament del Ministeri d'Agricultura- al mateix temps que es posposa el Pla de Regadius del Baix Segre, adoptat fa deu anys. S'estableix el trànsit de productes hortofrutícoles a través d'Espanya, de tal manera que Allende posa en perill l'horta i els fruiters espanyols, inclosos els catalans.

La IV Assemblea, celebrada sota aquesta problemàtica, i amb assistència

de representants de 16 comarques i de l'Escola Tècnica de Fèrrits Agrònoms, ha servit per a debatre, molt combativament, els problemes fonamentals del camp català, aclarir idees i fixar un criteri que reculli els interessos dels sectors més amplis de la pagesia per tal de concretar-los en una plataforma reivindicativa, que incorpori les masses del camp a la unitat amb les altres forces que lluiten per un règim democràtic i el reconeixement de les llibertats nacionals.

La proposta que fou sotmesa a discussió, de contingut "esquerranista", va ser rebutjada, considerant que no seria un element aglutinador de la pagesia catalana, sinó més aviat un element de disgregació i separació. Va prevaldre el criteri segons el qual tot programa, perquè sigui mobilitzador, ha de partir d'una anàlisi de la situació concreta, dels seus problemes reals, de la composició social actual i de les forces motrius que poden fer-lo avançar; que cal lluitar per reivindicacions materials concretes, des d'un nivell mínim, elevant-les després cap a nivells revolucionaris més alts. Que cal fer un esforç per a mobilitzar la joventut del camp, per a lligar la lluita pròpia amb la del moviment

RADIO ESPANYA INDEPENDENT Estació Pirineus

De 7 a 7.55 h - 19, 21, 25 i 30 metres
De 14 a 15 h - 17, 19, 21 i 25 metres
De 17 a 20 h - 19, 21, 25 i 30 metres
De 20 a 0.15 h - 19, 21, 25 i 30 metres

Dilluns i dijous, tarda i vespre,
emissions en català.

ULSTER: 13 MORTS

Denunciem la bàrbara massacre de pacífics manifestants irlandesos per les tropes de l'imperialisme colonialista britànic.

(Per cert, encara no hem sentit cap veu de protesta en defensa de les víctimes catòliques de part dels catòlics governants de l'Opus Dei. La moderna Santa Aliança de feixistes i "neo-capitalistes" no fa diferències de credo religiós).

SOLIDARITZEM-NOS AMB LES VÍCTIMES DE L'OPRESSIO
SOCIAL I NACIONAL DE L'EIRE !

AJUT ECONOMIC AL PARTIT

LLISTA nº 2 (desembre 1971)

Comarca 30.....	24.595
Comarca 20.....	4.636
Comarca 10.....	2.663
Grup Bolívar.....	26.645
Total de la llista 58.539.-	

obrer i camperol de la resta d'Espanya, per a penetrar en els organismes oficials per tal de poder desenrotllar més eficaçment la lluita; tenir en compte els problemes estructurals, el de la terra, el de totes les categories de treballadors agrícoles (jornalers, arrendataris, parciers, masovers, colons, rabassaires), i formar dirigents del camp.

La IV Assemblea, davant la nova modalitat de la Seguretat Social Agrària, que manté les mateixes injustícies que l'anterior -agreujades fins al punt que en alguns casos s'ha duplicat la quantitat que cal pagar-, va decidir per unanimitat encetar una campanya arreu de Catalunya perquè no es paguin els rebuts de la quota de la SSA, pas que ens ha de dur a d'altres accions de més envergadura.

En l'antic flotaven les accions i protestes de 1971. Ara la tasca consisteix en posar en peu el camp català, millorar-ne l'organització i crear una espessa xarxa de CC.PP. per a desenrotllar la lluita, treure-la al carrer i, si el cas es presenta, seguir l'exemple dels camperols francesos, que no vacil·laren en treure els tractors i interceptar les carreteres, així com rodejar els centres oficials. Aquest és el camí.